

INWALID

PISMO DLA SPRAW INWALIDZKICH

Wychodzi raz na miesiąc jako
ezplatny dodatek do „Katolika”
i „Górnoślązaka”.

„Jeżeli Ojczyzna jest matką, to
inwalidzi winni być najbardziej miło-
wanymi jej dziećmi.”

Wszelkie listy i korespondencje
należy adresować: „KATOLIK
POLSKI” w Katowicach.

Katowice, dnia 17. grudnia 1925.

Sprawa zawieszenia renty inwalidzkiej.

Z inicjatywy i dzięki energicznej postawie Związku Inwalidów Wojennych Rzeczypospolitej Polskiej nareszcie wyświetlono kwestję zawieszenia rent z uwagi na dochód danego inwalidy wojennego. Urzędy rentowe, zawsze skore do stosowania ustawy przede wszystkim tam, gdzie uwydatnia się korzyść dla skarbu państwa, i tu starały się za wszelką cenę pozbawić inwalidów należnych im rent.

Jednak były w sprawie tej niekonsekwentne, i tak n. p. pomimo, że ustawa inwalidzka rozróżnia kategorie rodzinne przy ustaleniu wysokości rent, to one jednak przy zawieszeniu rent kategorii tych nie odróżniały, skutkiem czego zawieszano rentę 100-procentowego inwalidy samotnego, tak, że zarówno byli traktowani przy zawieszeniu renty samotni jak też posiadający nawet bardzo liczne rodziny.

Niesprawiedliwość ta — jak pisze „Inwalida Śląski” — była wprost rażąca, mimo to jednak inwalidzi wojenni, zamieszkali na terenie reszty Rzeczypospolitej, nie od razu się zorientowali w tym systemie zwłaszcza, że urzędy „wyjaśniały” niezadowolonym zawsze tak, że „miały rację”, skutkiem czego stosowano takie niesprawiedliwe i nieoparte na literze prawa a pozbawiające sumaryczne inwalidów rocznie kilkanaście set tysięcy złotych, zawieszanie renty od czasu wejścia w życie ustawy z dnia 18. 3. 21. t. j. od roku 1922 aż do roku 1925. Dopiero po uchwaleniu ważności tej ustawy na teren Górnego Śląska, Śląski Zarząd Wojewódzki zwrócił uwagę na ten fakt na zebraniu Rady Głównej w dniu 5. 4. 25 r., stawiając wniosek o dążenie do wydania w tej sprawie jasnego zarządzenia. Równocześnie poruszyliśmy tą sprawę na łamach „Inwalidy Śląskiego” w nr. 9. Rozpoczęła się teraz walka, prowadzona przez Wydział Wykonawczy Związku, walka, w której do przytoczonych wyżej argumentów dołączono inne a niemniej ważne, wykazujące niejasności, które wskazywały, że urzędy rentowe w całej Polsce w tej sprawie nie miały wyraźnego a nawet żadnego systemu. Każdy bowiem urząd rentowy postępował dowolnie i tak zawieszano rentę także z tego powodu, że dany inwalida otrzymał koncesję, choćby dającą mu 5 złotych miesięcznego dochodu, mimo, że ustawa wcale tego nie przewiduje; dalej gdy ktoś okazyjnie zarobił w jakimś miesiącu większą sumę mimo, że dochód ten nie był stałym i nawet za taki nie był

uznany przez władze podatkowe przy obliczaniu wysokości podatku, zawieszano nawet wtenczas rentę, gdy ktoś płacił jakkolwiek podatek, mimo, że dochód jego nie osiągał ani jednej czwartej sumy odpowiadającej dwukrotnej renty 100-procentowego inwalidy wojennego.

Skutek nagromadzenia tego rodzaju materiału i wynikłej dzięki temu kampanii związku był taki, że Ministerstwo Skarbu zrozumiało, że chodzi tu już o powagę urzędu i należy ostatecznie wyjaśnić sytuację zarządzeniem, któreby wyraźnie określało w jakich warunkach urząd rentowy ma prawo zawiesić rentę. Zarządzenie to brzmi następująco:

Ministerstwo Skarbu

N. 11776-DB-EM-25.

Interpretacja art. 5 ust. 2 ustawy
z dnia 4. 8. 1922 (Dz. U. R. P. Nr. 67).

Do Izb Skarbowych

1. w Warszawie
2. w Poznaniu
3. w Krakowie
4. do Wydziału Skarbowego Województwa Śląskiego w Katowicach.

Celem ujednostajnienia postępowania przy wykonywaniu art. 5 ust. 2 Ustawy z 4. sierpnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, p. 608) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że dochód podlegający opodatkowaniu określa ściśle art. 3. ustawy o państwowym podatku dochodowym w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Ministerstwa Skarbu z dnia 30. kwietnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 411).

Dalej Ministerstwo Skarbu wyjaśnia względnie zarządza, co następuje: Prawo do pobierania renty zawiesza się z chwilą osiągnięcia przez osobę pobierającą zaopatrzenie na podstawie ustawy z dnia 18. marca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 195) dochodu, przewyższającego dwukrotnie rentę, jaka przysługiwałaby tejże jako pełnemu inwalidzie 100-procentowemu przy uwzględnieniu stanu rodziny (grup.). Analogiczną zasadę należy stosować przy obniżaniu renty.

Pełne lub częściowe zawieszenie renty następuje z pierwszym dniem następnego miesiąca, w którym ustalony został dochód powodujący zawieszenie renty, przyczem zaznacza się, że powodem zawieszenia nie może być fakt nadania koncesji i t. p. Decydującym momentem stosowania postanowień art. 5 ustawy z 4 sierpnia 1922 r., nowelizujący lit. p. art. 26 ustawy z 18 marca 1921 r. — jest wyłącznie dochód.

Równocześnie Ministerstwo Skarbu oznajmia, że dochód miesięczny osób z zawodów wolnych wypośredkowuje się, dzieląc roczny dochód przez 12 miesięcy. Analogicznie należy postępować przy obliczaniu dochodów ubocznych w stosunku do osób pobierających stałe uposażenie skarbowe i t. p.

Jako dochód uboczny należy rozumieć wszelkie dochody, objęte art. 3 ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Za Ministerstwo Skarbu

(—) Z a c z e k,

Dyrektor Departamentu.

Jak z powyższego widać, Główny Urząd Rent Wojskowych będzie miał odtąd prawo zawiesić całkiem rentę inwalidzie wojennemu IV kategorii rodz. dopiero, gdy dochód jego osiągnie sumę 372 złotych, III kategorii — 328 zł, II — 282 zł, a nie jak dotąd 224 zł, tylko bowiem samotnym będzie w takich warunkach zawiesić rentę; łatwo da się obliczyć, kiedy można stosować częściowe obniżenie renty. Równocześnie znikną różne „urzędowe oświadczenia“, że jeżeli ktoś otrzyma koncesję, to straci rentę, gdyż będzie to bezprawiem. Również nie wolno zawieszać renty zaraz po osiągnięciu przez jakiegoś rentobiorcę wyższego dochodu, lecz dopiero po uznaniu przez Urząd podatkowy tego dochodu za ustalony a więc z początkiem następnego roku kalendarzowego. (Przykład: ktoś osiągnął w lipcu dochód 289 zł, jednak podatek od tego dochodu zostaje ustalony w styczniu, a więc rentę można zawiesić lub obniżyć dopiero w styczniu, a nie w sierpniu, jak dotąd to czyniono.) Również nie wolno zawiesić renty ze względu na chwilowe powiększenie dochodu. (Przykład: inwalida-szewc zarobił w lutym 400 złotych, ale w następnych miesiącach najwyżej 120 zł; nie może mieć więc renty wcale zawieszanej.) Takie postawienie sprawy zatrzymuje w posiadaniu inwalidów wszystkich razem wzięwszy kilkanaście set tysięcy złotych rocznie. Rezultat taki został osiągnięty dzięki energicznej kampanii przeprowadzonej przez Związek a w szczególności Wydział Wykonawczy. Z uznaniem należy podkreślić, że myśl ostatecznego uregulowania tej sprawy wyszła z Górnego Śląska.

—o—

Utworzenie „Rady ubezpieczeń społecznych.“

Minister Pracy i Opieki Społecznej wydał dnia 1. listopada b. r. w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Przemysłu i Handlu, Rolnictwa i Dóbr Państwowych i Robót Publicznych rozporządzenie, według którego przy Ministerstwie Pracy i Opieki Społecznej urządzona ma być tak zwana „Rada ubezpieczeń społecznych.“ „Rada“ ta ma się składać z 24 członków zwyczajnych, który mianuje Minister Pracy i Opieki Społecznej z pośród znawców przemysłu, rolnictwa, leśnictwa, ubezpieczeń i techniki rozmaitych przedsiębiorstw. Czy jednak związek inwalidów i wdów otrzyma jakiego przedstawiciela w tej radzie, tego z owego rozporządzenia wywnioskować nie można. Zaś wprost koniecznem jest, aby i z grona inwalidów zasiadał w tej „Radzie“ jakiś zastępca, któryby jako praktyczny rzeczoznawca mógł zastępować interesy inwalidów. Związki inwalidów powinny się tą sprawą żywo zająć i kilku światłych inwalidów do wyboru Ministrowi zaproponować.

Dla poinformowania naszych czytelników o składzie, prawach i obowiązkach tej „Rady“, poda-

jemy niniejszem owe rozporządzenie w dosłownem brzmieniu:

Art. 1. Jako organ doradczy i opiniodawczy w sprawach ubezpieczeń społecznych tworzy się przy Ministerstwie Pracy i Opieki Społecznej „Rada ubezpieczeń społecznych“.

Art. 2. Rada wydaje opinie o wszystkich zagadnieniach, które jej przedstawi Minister Pracy i Opieki Społecznej, a zwłaszcza o projektach ustawodawczych, dotyczących zmian istniejących ubezpieczeń lub wprowadzenia nowych, jako też o projektach rozporządzeń i zarządzeń.

Na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego, tarnopolskiego, cieszyńskiej części województwa śląskiego, warszawskiego wraz z miastem stołecznem Warszawa, łódzkiego, kieleckiego, lubelskiego, białostockiego, wołyńskiego, poleskiego, nowogrodzkiego oraz ziem wileńskiej wysłuchanie rady ubezpieczeń społecznych jest niezbędnie potrzebną w przypadkach, przewidzianych w §§ 49 i 58 powołanej we wstępie ustawy z dnia 28. grudnia 1887 r.

Art. 3. Rada ubezpieczeń społecznych składa się z 24 członków zwyczajnych, których mianuje na przeciąg trzech lat Minister Pracy i Opieki Społecznej z pośród znawców przemysłu, rolnictwa i leśnictwa, techniki przemysłowej i techniki ubezpieczeniowej i to: jedna czwarta mianowana będzie z pośród przedstawicieli nauki, jedna czwarta z pośród kierowników zakładów ubezpieczeń o świadczeniach długoterminowych i związków kas chorych i po jednej czwartej z pośród osób znanych jako działacze związków zawodowych pracowników i pracodawców.

W posiedzeniach rady ubezpieczeń społecznych biorą udział z głosem doradczym: delegat Ministerstwa Skarbu, Ministerstwa Przemysłu i Handlu, Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych i Ministerstwa Robót Publicznych, wyznaczeni przez właściwego Ministra.

Minister Pracy i Opieki Społecznej może przy rozpatrywaniu spraw wymienionych w § 2 powoływać każdorazowo znawców poszczególnych kwestyj w charakterze nadzwyczajnych członków rady z głosem doradczym oraz delegować w tymże charakterze urzędników Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 4. Rada ubezpieczeń społecznych zwołuje w miarę potrzeby Minister Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 5. Na posiedzeniach rady ubezpieczeń społecznych przewodniczy Minister Pracy i Opieki Społecznej, lub w jego zastępstwie urzędnik przez niego wyznaczony.

Opinie rady ubezpieczeń społecznych zapadają zwykłą większością głosów. Wnioski mniejszości winny być dołączone do opinii.

Rada ubezpieczeń społecznych zdolna jest do uchwalenia opinii w obecności co najmniej połowy członków. Przewodniczący nie głosuje.

Czynności kancelaryjno-biurowe rady ubezpieczeń społecznych załatwia Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 6. Członkowie rady ubezpieczeń społecznych pełnią swe obowiązki honorowo. Zamiejscowi członkowie rady otrzymują zwrot kosztów przejazdu na posiedzenie w Warszawie i z powrotem według taryfy II klasy pociągów pośpiesznych.

Art. 7. Zwyczajni członkowie rady ubezpieczeń społecznych mogą być przez Ministra Pracy

Opieki Społecznej odwołani, jeśli opuszczają z kolei trzy posiedzenia bez usprawiedliwionej przyczyny.

Art. 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: (—) F. Sokal.

Minister Skarbu: (—) W. Grabski.

Minister Przemysłu i Handlu: (—) C. Klarner.

Minister Rolnictwa i Dóbr. Państw.: (—) Janicki.

Kierownik Min. Robót Publiczn.: (—) Rybczyński.

—o—

Ubezpieczenie pracowników umysłowych.

Dziennik Ustaw Nr. 120 ogłasza ustawę o rozciągnięciu przepisów ustawy z 18. lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia na pracowników umysłowych. Ustawa wprowadza jednak kilka zmian, które należy omówić.

Obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia podlegają pracownicy umysłowi bez różnicy płci, którzy ukończyli 18 lat życia i pozostają w stosunku najmu pracy w przedsiębiorstwach prowadzonych w sposób przemysłowy, o ile przedsiębiorstwa te zatrudniają powyżej 5 pracowników. Wyłączeni z pod tego obowiązku są pracownicy umysłowi zarabiający powyżej 500 zł. miesięcznie. Kategorie pracowników podlegających obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia określi rozporządzenie ministra pracy.

Wkładki opłacane od robotników wynoszą dwa procent każdorazowo wypłacanych zarobków, przytem najwyższą normą zarobku stanowiącego podstawę do obliczenia wkładek jest 5 zł., natomiast wkładki uiszczane w stosunku do pracowników umysłowych wynoszą 2,5 proc. każdorazowo wypłacanych zarobków, przytem analogiczna najwyższa norma zarobku dziennego wynosi 8 zł. Z wkładów zakładów pracy ćwierć płacą robotnicy, a trzy ćwierci przedsiębiorcy, w stosunku zaś do pracowników umysłowych pracodawcy potrącają dwie piąte wkładek, a trzy piąte dopłacają z funduszy własnych. Od zarobku więc w wysokości 150 złotych wkładki wyniosą:

	wkładka	ubezpieczony	pracodawca
za robotnika	3,00	0,75	2,25
za pracownika	3,75	1,50	2,25

Z powyższego wynika, że zwiększenie wkładki za pracownika umysłowego pokrywa sam ubezpieczony, płacząc od jednakowego zarobku dwa razy więcej niż robotnik.

Skarb państwa, który dopłaca 50 procent do wkładek robotniczych, w dopłacie do wkładek za pracowników umysłowych nie bierze żadnego udziału, nawet w pokryciu tej części niedoboru, która powstała na skutek akcji zabezpieczeniowej pracowników umysłowych, co ma miejsce odnośnie do robotników. Celem otrzymania zarobku dziennego stanowiącego podstawę do obliczenia wkładek i wypłaty zasiłków: a) dla robotników dzieli się ich faktyczny zarobek bez żadnych potrąceń za ostatni okres płatniczy przez liczbę dni faktycznie przepracowanych w tym okresie i b) dla pracowników umysłowych dzieli się przez 30 ich faktyczny zarobek miesięczny bez żadnych potrąceń.

Wysokość zasiłku wynosi dla robotnika i pracownika od 30 proc. (samotny) do 50 proc. (obarczony rodziną złożoną z więcej niż 5 osób). Okres wypłacania zasiłków jest jednakowy dla robotników i pracowników umysłowych. W tych jednakże wypadkach, gdy pracownik w razie rozwiązania stosunku najmu pracy bez wypowiedzenia otrzymał

odszkodowanie, prawo do pobierania zasiłków na wypadek bezrobocia zaczyna się najwcześniej od dnia, następującego po ukończeniu kresu, za który otrzymał odszkodowanie.

Administracja akcji ubezpieczeniowej zajmuje się Zarząd Główny Funduszu Bezrobocia, którego dzisiejszy skład zostaje powiększony o 1 pracodawcę i 2 przedstawicieli pracowników umysłowych. Nowy więc skład zarządu będzie następujący: przewodniczący mianowany przez ministra pracy, 2 urzędników tegoż ministerstwa, przedstawiciel min. skarbu, 6 przedstawicieli robotników, 5 przedstawicieli pracodawców i 2 przedstawicieli pracowników umysłowych. Zarząd główny winien powołać komisję do spraw zabezpieczenia pracowników umysłowych, mającą za zadanie opracowywanie wszelkich wniosków na Zarząd Główny, dotyczących zabezpieczenia pracowników umysłowych. Komisja ta winna się składać z przewodniczącego zarządu głównego, 2 przedstawicieli pracowników umysłowych i po 1 przedstawicielu pracodawców, samorządu miejskiego i rządu. Dotychczasowy skład zarządów obwodowych zostaje powiększony o jednego przedstawiciela pracowników umysłowych.

Ustawa omawiana wchodzi w życie w miesiąc po jej ogłoszeniu, t. j. 3. stycznia 1926 r., przeprowadzenie zaś zabezpieczenia pracowników umysłowych na wypadek bezrobocia na obszarze całej Rzeczypospolitej nastąpi w ciągu 4 miesięcy od dnia wejścia jej w życie. W odniesieniu do pracowników umysłowych zarówno ustawa z 18. lipca 1924 roku jako też ustawa obecnie uchwalona tracą moc obowiązującą po upływie 2 lat od dnia ogłoszenia ustawy, przytem Rada ministrów władna będzie w stosunku do pracowników umysłowych przedłużyć moc obowiązującą tych ustaw jeszcze na rok.

Ubezpieczenie pracowników umysłowych obowiązuje zatem do 3. grudnia 1927 r. Przypuszcza się, że do tego czasu nastąpi uchwalenie ogólnej ustawy o różnego rodzaju ubezpieczeniach dla pracowników umysłowych.

—o—

Skuteczna obrona prawna naszego biura

Inwalid I. Z. z Załęża, liczący przeszło 70 lat, opłacał podczas swej pracy ubezpieczenie na starość i słabość. Znaczką w liczbie 902, jakie podczas zarabkowania opłacił, utracił jednak swoją wartość, gdyż Z. w przeciągu czasu od 1. października 1910 r. aż do 30 września 1912 r. — a więc w przeciągu dwóch lat — zamiast najmniej 20, tylko 17 znaczków ubezpieczeniowych opłacił.

Z powodu nieszczęśliwego wypadku przyzna-no Z. rentę urazową i poprzestawszy pracować, zaniechał również opłacania składek ubezpieczeniowych.

Ponieważ pobierana renta do wyżywienia rodziny nie wystarczała, Z. postarał się o zatrudnienie w gminie. Gmina mu znaczków jednak nie płaciła, ponieważ Z., będąc swego czasu o 80 procent w zdolności do pracy ograniczony, ubezpieczeniu na starość i słabość nie podlegał.

Od 1922 roku podjął Z. znów pracę na kopalni. Przy zwolnieniu go z pracy w 1924 r. miał tylko 112 znaczków zapłaconych, a ponieważ potrzeba 200 znaczków do odzyskania utraconego prawa świadczeń z tytułu opłacania składek, odrzuconych wniosków, jaki stawił o udzielenie renty na starość.

Z. będąc długoletnim abonentem „Katolika”, udał się do naszego biura obrony prawnej. Sekretarz p. Musioł zajął się tą sprawą i chociaż termin

ednomiesięczny dla wniesienia odwołania przeciw orzeczeniu już upłynął, przeprowadził ją tak korzystnie, że Z. za czas miniony otrzymał 400 złotych ednorazowej renty, zaś miesięcznej 24 złote na talę.

Odwołanie uzasadnił p. Musiol tem, że ponieważ Z. w czasie po 30. wrześniu 1912 r. pobierał rentę urazową w wysokości ponad 20 procent, to według artykułu 46 ustawy ubezpieczenia na starość i słabość z dnia 13. lipca 1899 r. względnie artykułu 1281 ustęp 2 ordynacji ubezpieczeniowej z dnia 31. maja 1911 r. czas oczekiwania nie upłynął i prawo do świadczeń z tytułu opłacania składek nie przestało istnieć. Również termin wniesienia odwołania jest utrzymany, gdyż Z. po doręczeniu mu orzeczenia u władzy gminnej o przyznanie mu renty przed upływem jednego miesiąca się upominał. Takie upomnienie stanowi bezwarunkowo przestrzeganie jednomiesięcznego terminu odwołania przeciw orzeczeniu Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Wyższy Urząd Ubezpieczeń w Mysłowicach, do którego spóźnione odwołanie wniesiono, uznał uzasadnienie za wystarczające i przy zniesieniu zażegnionego orzeczenia Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w Król. Hucie przyznał Z. rentę inwalidzką.

Z. chodził po rozmaitych „pisarzach“, a wszyscy go odprawiali z niczem, oświadczając mu, że sprawa jest przedawniona i nie ma żadnych widoków korzystnego załatwienia. Na szczęście Z. mógł skorzystać z pomocy biura obrony prawnej naszej gazety, które mu do otrzymania renty dopomogło. Tak się opłaca abonowanie naszej gazety, która zawsze staje w obronie słuszných praw naszego ludu.

Kapitalizacja rent.

Renty kapitalizuje się tylko w bardzo wyjątkowych wypadkach. Podanie o skapitalizowanie renty wnosi się do Urzędu Wojewódzkiego przez władzę administracyjną I. Instancji (starostwo).

Podanie powinno zawierać: a) określenie celu i środków do niego wiodących (warsztat, sklep, studja), oraz uzasadnione potrzeby skapitalizowania renty, b) uwierzytelnione dane o stosunkach majątkowych i charakterze instytucji wzgl. przedsiębiorstwa, z którego pomocą cel ma być osiągnięty i c) plan i kosztorys wzgl. opis: gospodarstwa, warsztatu, sklepu, studjów, d) odpisy dokumentów inwalidzkich, będących w posiadaniu osoby wnoszącej podanie. e) deklaracje inwalidy wojennego o poddaniu się kontroli Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej względnie podległych mu urzędów nad obrotem własności, która będzie nabyta dzięki skapitalizowaniu renty oraz o ograniczeniu prawa rozporządzenia nabytym warsztatem pracy przez czas ustalony przez M. P. i O. S., nie krótszy jednak — w razie zupełnego skapitalizowania — niż 8 lat, licząc od dnia skapitalizowania renty.

Zależnie od wieku ubiegającego się o kapitalizację jak również od wysokości pobieranej renty, wysokość skapitalizowanej renty jest różna.

Kapitalizację oblicza się w następujący sposób: Wysokość sześciomiesięcznego zaopatrzenia petenta mnoży się stosownie do lat jego przez odpowiednią cyfrę (mnożnik), która da jako cyfrę pełną sumę skapitalizowanej renty.

I tak przy wieku inwalidy 21 lat — sumę 6-cio miesięcznych poborów należy pomnożyć przez cyfrę 18,75; przy 22 latach przez 18,50; przy 23 przez 18,25; przy 24 przez 18; przy 25 przez 17,75; przy 26 przez 17,50; przy 27 przez 17,25; przy 28 przez 17; przy 29 przez 16,75; przy 30 przez 16,50; przy

31 przez 16,25; przy 32 przez 16; przy 33 przez 15,75; przy 34 przez 15,50; przy 35 przez 15,25; przy 36 przez 15; przy 37 przez 14,75; przy 38 14,50; przy 39 przez 14,25; przy 40 przez 14; przy 41 przez 13,75; przy 42 przez 13,50; przy 43 przez 13,25; przy 44 przez 13; przy 45 przez 12,75; przy 46 przez 12,50; przy 47 przez 12,25; przy 48 przez 12; przy 49 przez 11,50; przy 50 przez 11; przy 51 przez 10,50; przy 52 przez 10; przy 53 przez 9,50; przy 54 przez 9; przy 55 przez 8,50.

Przykład: Inwalida lat 29 pobiera miesięcznie renty 7 zł. Rentę miesięczną 75 zł. razy 6 (miesięcy) równe 450 zł.

Drobne wiadomości.

— Zmiana ustawy emerytalnej. Rozporządzenie Rady ministrów z 4. listopada 1925 r. (ogłoszone w Dzienn. Ustaw z 17. listopada br.), zmieniając poprzednie rozporządzenia, a w szczególności ostatnie z 20. maja br. Dz. Ust. Nr. 55, niekorzystne dla emerytowanych kolejarzy i emerytowanych profesorów wyższych uczelni, polepsza te stosunki emerytalne w ten sposób, że pracowników polskich kolei państwowych, którzy przeszli w stan spoczynku ze służby polskiej bez względu na czas, względnie rok, w którym to przejście nastąpiło, zalicza się do odpowiednich grup i szczebli uposażenia na myśli art. 164 ustawy o uposażeniu z r. 1923, a profesorów zwyczajnych szkół akademickich, którzy przeszli w stan spoczynku ze służby polskiej również bez względu na rok, kiedy to przejście nastąpiło, zalicza się do grupy IV, profesorów nadzwyczajnych do grupy V. uposażenia.

Pytania i odpowiedzi.

Zapytanie I. Jako kaleka wojenny pobierałem rentę wojskową w wysokości 30 procent. W roku 1916 obniżono rentę na 10 procent. Z powodu pogorszenia się cierpień stawilem wniosek o podwyższenie renty już w grudniu 1924 r. do głównego urzędu rent wojskowych w Katowicach. W sierpniu b. r. zostałem zawezwany do Urzędu rent wojskowych w Świętochłowicach. Tam powiedziano mi, że Urząd musi zażądać wpięrw z Niemiec moich aktów. Ponieważ mój stan zdrowotny coraz to więcej się pogarsza, proszę o poradę, co mam czynić, aby uzyskać wyższą rentę.

Odpowiedź. Niechaj się Pan listownie zapyta w Urzędzie rent wojskowych w Świętochłowicach, jak daleko sprawa Pana postąpiła i niechaj Pan o przyśpieszenie tej sprawy poprosi. Jeżeli stan zdrowia Pana pogorszył się więcej niżeli 25 procent, to podwyższenie renty musi nastąpić.

Zapytanie II. Pracowałem na kopalni po stronie niemieckiej. Tam mnie uwzględniano jako uszkodzonego przez wojnę. Od lutego 1924 r. pracuję po stronie polskiej a ponieważ prac ciężkich nie zdołam wykonywać, jestem o dwie klasy zarobkowe poszkodowany. Co czynić, aby szkodę wyrównać.
W. M. 88.

Odpowiedź. Jeżeli twierdzenie o pogorszeniu się stanu zdrowotnego da się udowodnić przez lekarza, to Pan powinien wyższą rentę otrzymać, przez co się szkodę zarobkową wyrówna. Podwyższenie renty wojskowej nastąpić musi przy 25-procentowym pogorszeniu się stanu zdrowia.